

„Kryj se!“

„Kdy?“

„Přece ti nebudu říkat kdy, musíš sledovat moje pohyby!“

„No jo, tak zpomal!“

Mather obrátí oči v sloup. „Sotva budeš nepříteli říkat, aby zpomalil.“

Ušklíbnu se, že se tak rozčiluje, ale úsměv mi dlouho nevydrží, protože mě tupou čepelí cvičného meče okamžitě sekne pod kolena. Ztěžka žuchnu do prašné stepní hlíny a můj vlastní meč mizí v nedaleké vysoké trávě.

Boj zblízka byl vždycky mojí nejslabší stránkou. Může za to Sir a skutečnost, že mě začal cvičit až skoro v jedenácti letech. Bylo by stačilo pár lekcí s mečem navíc a dnes bych odrazila víc než jen tři Matherovy výpady. Ale o co nešikovnější jsem s mečem, o to raději vrhám kruhovou smrtící čepel, svůj čakram. Na tom by možná žádný výcvik stejně nic nezměnil. Nikdy jsem nedokázala předvídat protivníkovy pohyby, když mi před očima mával čepelí meče.

Na kůži mě svědí bodavé slunečné paprsky a do zad se mi zarývá nějaký zvlášť ostrý kámen. Tohle je počtvrté za posledních dvacet

minut, co jsem skončila na zemi a dívám se, jak se mi nad hlavou vlní stébla stepní trávy. Sotva popadám dech, po tváři se mi řine pot, a tak jen ležím a vychutnávám si tu chvilku klidu.

Mather se nade mě nakloní a já doufám, že moje zarudlé tváře přičte námaze. Líbí se mi bez ohledu na to, jak často mě posílá k zemi. Je tak hezký, až to bolí, a když se někde nečekaně objeví, musím šmátrat po židli. Několik pramenů jeho typicky bílých, po ramena dlouhých zimanských vlasů mu padá na tvář, zbytek má stažený stuhou. Kožený pancíř na hrudi zdůrazňuje skutečnost, že většinu svého života používal svaly při bojovém výcviku. Štíhlé paže má kromě pažního brnění holé. Od oslnivého slunce na planině Rania má na obličej, krku a pažích světlou pokožku samou pihu.

„Budeš lepší v šesti z jedenácti?“ Říká to s takovou nadějí v hlase, jako kdybych opravdu měla šanci ho porazit. Povytáhnu obočí.

Zasténám. „Jen když se bude počítat příštích šest soubojů.“

Mather se zasměje. „Mám jasný příkaz, že musíš zvítězit aspoň v jednom souboji na meče dřív, než se vrátí William a ostatní.“

Mhouřím oči a snažím se potlačit stesk. Sir odešel s Greerem, Hennem a Denderou na výpravu do Jara, zatímco my ostatní jsme zůstali tady: budoucí král Mather (ten se chystá na mnohem nebezpečnější výpravu, protože se od narození cvičí v umění boje), Sirova manželka Alysson (nikdy jsem ji neviděla bojovat), Finn, další schopný voják (Sir má zásadu, že Mather vždycky potřebuje dobrého bojovníka, aby mu kryl záda), a já, sirota, která stále jenom cvičí (ani po šesti letech výcviku nejsem „dost dobrá“, aby mi svěřili nějaký důležitý úkol).

Je pravda, že jsem některé své schopnosti využila při shánění jídla a odrážení zbloudilých vojáků nebo rozzlobených obyvatel některého ze čtyř Střídavých království. Když ale Sir chystá výpravu do Jara, výpravu, na nichž budeme Zimě přímo prospěšní a nebudeme jenom shánět potraviny, vždycky má nějakou výmluvu, proč nemůžu jít. Buď je v Jarním království moc nebezpečno, výprava je příliš důležitá, nebo nechce riskovat život mladé dívky.

Mather si zřejmě všiml, jak si koušu ret, nebo že jsem se zamyslela, protože si hlasitě povzddechne. „Lepšíš se, Meiro, opravdu. William jenom chce, abys byla v boji zblízka stejně dobrá jako v boji na dálku. Jako každý jiný. To je přece pochopitelné.“

Změřím si ho. „V boji zblízka nejsem tak hrozná, jen prostě nejsem na tvou úroveň. Zalži Sirovi. Řekni mu, že jsem tě nakonec porazila. Tobě věří, jsi přece budoucí král!“

Mather zavrtí hlavou. „Promiň, svoji moc můžu používat pouze ve prospěch dobra.“

Zašklebí se a mně chvilku trvá, než mi dojde ta nečekaná lež. Vždyť žádnou moc nemá, žádnou skutečnou, nic jako magii. S tím nedostatkem se pereme celý život.

Sednu si a proplétám si listy trávy mezi prsty, abych nějak uvolnila náhlé napětí. „K čemu bys použil magii?“ Moje slova jsou tak vetchá, že je málem odnese vítr.

„Myslíš kromě toho, abych kvůli tobě lhal Sirovi?“ Mluví lehkým tónem, ale sevře se mi srdce, když vyskočím ze země, otočím se k němu a uvidím jeho napjatý výraz.

„Ne. Kdyby Zima měla opět plný přístup ke zdroji, přístup, který není vázaný na ženskou linii a mohl by ho tedy využívat každý panovník, král nebo královna. K čemu bys takovou moc použil?“

Slova se mi derou z úst jako oblázky hnané potokem, hrany mají obroušené, jak je dlouho přealuji v hlavě. Pokud tu nebyla přímá souvislost s výpravou, nikdy jsme spolu nehovořili o zdroji Zimy, medailonu, který jarní král Angra Manu zlomil, když před šestnácti lety zničil naše království. Nanejvýš jsme mluvili o tom, že někdo slyšel, že se polovina medailonu nachází tam a tam. Nikdo nemluvil o tom, jak poznáme, že magie stále funguje, až opět složíme náš zdroj vázaný na ženskou linii, když naším jediným dědicem je muž.

Mather chodí sem a tam a seká mečem do trávy, jako kdyby bojoval svoji soukromou bitvu se stepí. „Nezáleží na tom, k čemu bych ji použil, protože ji prostě použít nemůžu.“

Zamračím se na něho. „Ale záleží. Mít dobré úmysly...“

Střelí po mně zlostným pohledem. „Ne, nezáleží.“ Další slova se z něho řinou stále rychleji, takže mám pocit, že si o tom taky potřebuje popovídat. „Nezáleží na tom, co chci, nezáleží na tom, jak dobrý jsem vůdce nebo jak tvrdě cvičím. Nebudu umět dát sílu zmrzlým polím, zažehnat mor nebo propůjčit sílu svým vojákům, jak bych mohl, kdybych dokázal použít zdroj. Obyvatelé Zimy by možná upřednostnili krutou královnu než krále s *dobrymi úmysly*, protože s královnou by aspoň měli šanci, že magii použije pro ně. Nezáleží na tom, co bych s magií dělal, protože cena vůdců se neurčuje podle toho, co udělali dobrého.“

Mather ztěžka oddychuje a má napjatý výraz, když slyší všechny své obavy vyslovené nahlas. Koušu se do vnitřní strany tváře a snažím se nedívat jeho směrem. Šklebí se a znovu seká do trávy. Asi bych neměla naléhat, ale něco uvnitř mě chce vždycky říct víc, zjistit, co se dá, o království, které jsem nikdy nepoznala.

„Promiň,“ vydechnu a zamnu si zátylek. „Nebylo ode mě rozumné mluvit o tak citlivém tématu, když jsi ozbrojený.“

Pokrčí rameny, ale nezdá se, že by ho to přesvědčilo. „Ne, měli bychom o tom mluvit.“

„To řekni ostatním,“ zabručím. „Ti jen přijedou z výpravy celí od krve a řeknou: ‚Příště se nám to podaří. A až budeme mít druhou polovinu, získáme další spojence, porazíme Jaro a všechny osvobodíme.‘ Jako kdyby to bylo tak jednoduché. Jestli je to opravdu tak jednoduché, proč se o tom víc ne bavíme?“

„Je to moc bolestné,“ řekne Mather. Jen tohle.

Zarazím se. Dlouze se mu zadívám do očí. „Jednoho dne už to bolestné nebude.“

Takový slib si my uprchlíci navzájem dáváme předtím, než jdeme na výpravu, kdykoli se lidé vracejí ranění a zakrvácení, kdykoli je zle a my se k sobě v hrůze choulíme. *Bude líp. . . jednoho dne.*

Mather zasune meč do pochvy a po krátkém zaváhání udělá dva kroky ke mně. Vezme mě za rameno. Trhnu sebou a naše pohledy se setkají. Uvědomí si, co udělal, a ruku odtáhne.

„Jednou,“ přitaká úsečně. Zatíná pěst, kterou se mě dotýkal, a mně se z toho rozechvěle svírá žaludek. „Zatím je naší hlavní starostí dostat zpátky medailon, abychom opět mohli povstat jako království a získali spojence pro boj proti Jaru. Jo, a musíme se postarat, aby sis už během šermířského souboje nelehala.“

Uchechtnu se. „To byl povedený šprým, Vaše Výsosti.“

Mather sebou trhne. Víím, že je to kvůli tomu titulu. Měla bych ho používat. Ta dvě slova jsou klínem, který má mezi námi zajišťovat patřičný odstup. Mezi mnou – osiřelou vojačkou ve výcviku – a jím, naším budoucím králem. Bez ohledu na svízelné okolnosti, bez ohledu na naši společnou výchovu a rozechvění, které ve mně vzbuzuje jeho úsměv, je on stále *on*, a já jsem *já*. Navíc bude časem potřebovat dědičku, ale s tou správnou dámou, vévodkyní nebo princeznou, ne s holkou, se kterou se cvičí ve zbrani.

Mather znovu tasí meč a já hledám v trávě ten svůj. Opět se soustředím na náš úkol a snažím se nemyslet na pohled, který na mě upírá skrz vysoká žlutá stébla. Tábor je jen několik kroků před námi, světlé hnědožluté stany se ve stepi téměř ztrácejí. Díky tomu a nehostinnosti pláně Rania jsme už pět let v tomhle žalostném domově, pokud se tomu dá říkat domov, v bezpečí.

Přestanu hledat, zadívám se k táboru a cítím na ramenou obrovskou tíhu. Jsme dost daleko od Jara, aby nás nenašli, ale zase dost blízko, abychom mohli podnikat rychlé výpady. Pět stanů, jedna ohrada pro koně a druhá pro naše dvě krávy. Jinak je pláň Rania pustá, suchá a i na poměry Letního království rozpálená. Proto je neobydlená. Je to oblast, na kterou nevznáší nárok žádné z osmi království Primorie. Trvalo tři roky, než nám na zahradě vyrostla první mizerná zelenina, natožpak obilí. Žádnému království nestojí za to step zabrat. Na to, aby půda vydala nějakou úrodu, by se muselo použít tolik zdrojové magie, že by se to vůbec nevyplatilo. A pozorování krásných západů slunce nikoho neužíví.

Ale nám osmi to k přežití stačí. Osmi z původních pětadvaceti, kterým se podařilo uniknout při porážce Zimy. Když na ta čísla

pomyslím, svírá se mi žaludek. Naše království bývalo domovem víc než jednoho sta tisíc obyvatel. Většina z nich byla zmasakrována při invazi Jara. Ti, kteří přežili, jsou teď v pracovních táborech rozestých po celém Jaru. Přestože jich zbylo málo a jsou zotročeni, stojí za tenhle náš kočovný život. Jsou to Zimané, drobký života, jaký bychom měli žít, a zaslouží si – my *všichni* si zasloužíme – skutečný život, skutečné království.

A nezáleží na tom, jak dlouho mi bude Sir svěřovat bezvýznamné úkoly, jak často budu přemýšlet, jestli nám získání částí medailonu zajistí spojence a přinese svobodu našemu království. Jsem připravená pomoci. Jsem si jistá, že Sir ví o mém odhodlání, chápe, že sdílím jeho touhu po obnovení Zimy. A jednoho dne přijde chvíle, kdy už mě nebude moci přehlížet.

Když mi bylo dvanáct, obklíčila nás cestou do Yakimu, jednoho ze Střídavých království, v jakési uličce skupina mužů. Hulákali něco o barbarských a válkychtivých Ročních obdobích. Jak by byli rádi, kdybychom se navzájem pozabíjeli, aby k nám mohla jejich královna vpadnout a v troskách našeho království nalézt, o co je Roční období údajně připravila: zdroj magie Primorie, propast, nad níž se naše čtyři království rozprostírají.

„Opravdu chtějí, abychom se pozabíjeli?“ zeptala jsem se Sira, když se nám podařilo utéct. Jednoho z nich jsem sama zahнала, ale když jsme přelezli zídku na konci uličky, ustoupila moje hrdost zmatenému studu.

Někde pod královstvími Ročních období se nachází obří tepající koule magie a někde v našem pohoří Klaryn k ní býval vchod. V celém rozsahu ovlivňuje propast jenom území čtyř Ročních období, ale každý král a královna v Primorii, ze Střídavých království i království Ročních období, vlastní část té magie prostřednictvím zdrojů a mohou ji používat ve prospěch svých zemí. Čtyři Střídavá království nás nenávidí, protože to je všechno, co mají – magie v předmětech, jako je dýka, náhrdelník, prsten. Nenávidí nás za to, že jsme nechali vchod zapadat nánosem věků, lavinami a zapomněním, za

to, že žijeme přímo nad magií, ale nerozerveme svá království vedví a nekopeme, abychom získali víc.

Sir se zastavil, dřepl si ke mně a shrábl hrst tajícího sněhu u cesty. „Střídavá království nám závidějí,“ řekl té břechce. „V našem království je po celý rok zima, sněžná a ledová nádhera, ale jejich království procházejí všemi čtyřmi ročními obdobími. Musejí si zvykat na tající sníh i dusivé vedro.“ Mrkl na mě a nasadil široký úsměv. Bylo to tak neobvyklé, že mě zamrazilo štěstím. „Mělo by nám jich být líto.“

Nakřčila jsem nos nad tou hnědou břechkou, ale také jsem se neubránila úsměvu a libovala jsem si v tom okamžiku vzájemného kamarádství. V tu chvíli jsem se cítila víc Zimankou, víc součástí téhle křížové výpravy za záchranu našeho království než kdy předtím.

„Mám raději stále zimu,“ řekla jsem mu.

Přestal se usmívat. „Já taky.“

To bylo poprvé, kdy jsem cítila, vlastně věděla, že si Sir všiml mého odhodlání. Ale mohla jsem to dokazovat, jak často jsem chtěla, a stejně jsem nezvládla překonat jeho zákazy. Ale stále jsem se snažila. To děláme všichni. Snažíme se žít, přežít, za každou cenu získat zpět naše království.

Svůj cvičný meč jsem našla zapadlý o kus dál ve zdupané trávě. Když se pro něj shýbám, bolí mě všechny svaly. Zvednu ho a zamračím se na Mathera, který se právě dívá za mě někam do stepi. Nevím, co si myslí, protože jeho skutečný výraz zakrývá závoj, který z něho dělá jak dokonalého monarchu, tak přítele, který mě dokáže přivést k zuřivosti.

„Co je to?“ Sleduji jeho pohled. Vlečou se k nám čtyři postavy a jejich obrysy se tetelí v horkém vzduchu. Ale i na tuhle vzdálenost je vidět, že jsou v pořádku, a já úlevou tajím dech.

Jeden, dva, tři, čtyři.

Jsou zpátky. Všichni. Živí.